

Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav

„Kdo čtenáře zná, pro čtenáře nic už nedělá.“ F.N. : Tak pravil Zarathustra

Šest večerov (A deň)

Prvý večer nemusí grafoman prežiť bez písania. Píš si.

Z vyoperovaných slov roztraseného jazyka zasad' do zeme dom. Zalievaj, nezabúdaj hnojiť. Od základov. Izolácia je potrebná. Dbaj, aby chodieb bolo viacej, než okien. Nedbaj. Percipient. Vchádzaj jeho roztrieskanými dverami a vyskakuj zavretým oknom. Aby naostatok nezostal len prievan: nezabudni na Sužetovu upratovačku. Nestratil si sa? Dobre, píš si ďalej.

Druhý večer. Tamže.

Jediná bujnejúca myšlienka mu rozkopla spráchnivelé ústa, za ňou vyletel dlhočizný kvílivý pazvuk. Na viac sa nezmohol. V hlave mal dusitan.

Tretí večer. Tamže.

Žuj a nechaj prežúvať odstrihnuté citáty.

Štvrtý večer. Tamže.

Povedzme si na rovinu: Omnipotentný konfabulátor dokázal viac, než iba fabulátor.

Piaty večer. Tamže.

Slovo, stonaj: Vo vykradnutosti je hojnosť.

Šiesty večer. Tamže.

Nikdy sa to neskončí. Napokon...

Nenaháňaj čo dohnalo blázna.

Deň. Poludnie. 16:45

Nebolo im súdené vystrieť sa. Hľadači. Prv lomozili pri podlahe. Stretli sa asi takto: nO On. Potom pokračovali: nOn. Logickým smerom: On nO. Obďaleč polahodený Koryfej, tučným písmom viedol domácu tvorbu. Nádejný minister Ómfalos sa s vypätím presíl vystrel, stiahol ómfalos, aby si prezrel špičky topánok. „Kamaráti, toľké šťastie,“ s radodajnou teatrálnosťou zahlásil „stúpil som do lotérie hovna.“ Nik nereagoval. nO a On pokračoval vo svojej koincidencii v absurdnej činnosti. Rozložiteľné priestory svetského divadla už neposkytovali temer žiadnu útechu. Napriek tomu úrodne prichádzali. Keď vstúpil aj veľký Q,

s hlbokým povzdychom si () preložila pravú nohu cez ľavú. Vrzgajúcim chrptom prinútila zastonať opierku. Jediné čo mohol Q v tej chvíli zo svojej perspektívy vidieť bolo: 4. Pery mala zabalzamované. Odvrátila dovedy spoločensky upriamenú hlaveň. Q videl čísla všade, ako aj nádejny minister Ómfalos, tiež sa jej nepozdravil. Krokujúce zvady robia ľudí. Čakalo sa už len na pána, Zurvalca v boji ontologickom, nechodíeva však na zavolanie, hádam ani nejestvuje. Tam. Raz povedal: Existujem v prestávkach. Alebo možno nepovedal nič. Zväčša mlčí, ak práve nešíri choroby jazyka. V tom sa rozletela sánka dverí, priplachtil. Kto mohol tušiť, že už trvá: prestávka...

„Vážení, druhovia, družky, aj poddruhy.“

Znechutený Zurvalec si z prvej rady dôsledne premeral asepticky rečníaceho Ô.

„Dovoľte, aby som sa s vami podelil o nedávny zážitok.“

Rukávom si Ô preleštil zvlhnuté okenice. „Prepáčte,“ prehltoľ sa „ešte stále som z toho trochu rozčítény. Viete aj my velikáni, mávame ešte veľké okamihy, však drahá ()“ Prehltoľ sa ešte raz. „Viete, včera ma bezcitne odzadu, tak znenazdajky ako sa len dá, spoza môjho textu, pretiahla Katarzia.“

Znezdary všetci zmĺkli. Súručenstvo pootvorenými ústami prevzalo jeho meno, O, pôvodne Ô, pokým mu v predkuse nepristala Zurvalcova päť a potom kohosi opustená stolička. Každému, čo patrí. O odišiel.

Poznač si: Roztrhať a spáliť. Potknúť sa k inakosti. Rozháďaj sled slov. Nehľadaj nič. Zabudnúť na impotentné vpády do rozostlanej postele príbehu. Nenapiš ab-hoc-et-ab-hac. Už si napísal. Nevadí. Pokračuj. Tvor. Zabudni na interpretačné: mažiarne reči a slovné tance. Si. Povedz: prepísal som sa cez šesť dní, lebo pôvodnosť nebola taká príjemná. Opakuj si: ja nie som blázon. Aspoň dva razy. Ja nie som. Začni odznova.

Deň. Včasráno.

Pinzety slnka mu napokon bolestivo roztiahli viečka. Popraskaný strop bez zaváhania uchmatol jeho zrak, nie až tak prekvapivý, aby mu omietol prvé myšlienky hneď z odmietaného rána. Raz sa zhora všetok ten podkrovný balast a harburdie dozaista prepadne, aby ho privalil vo vlastnej izbe. Vydochne v pahrebe svojej doživotnej postele. Aj tam vonku, každým dňom čoraz zhoršujúca psoriáza na stenách ulíc ho neznesiteľne svrbela. Vnútorne, necítil sa, ani o nič mizernejšie, než v ostatné dni, vykradnutý, akoby počas spánku do neho zašil obchodník s orgánmi sklenú vatu. Kým spal, nad záhlavie prespávajúceho pribili tabuľu s vyrytým: t u b d i e. Do zopätých modliprstov mu nasúkali sviecu a zapálili. Horí. Zádušne. Pre vec zapálený g r a f o m a n. V mozgovni mal prv pusto, potom chaos. Len čo sfúkol sviečku, pod vyškľbanou perinou ho počínalo tlačiť sexistencialistické bremeno falickej poézie. Suchými, smradľavým dychom vypísanými perami naškriabal do vzduchu kázeň, tak, ako prišlo: „A kto zo života

ešte vládze moji milí, nech len vypeká knihožrútom chrumkavé ce-reálie. Raz, dva, ranná rozcvička, kľaknúť si na: tri, vedenia. Premodliť sa. Utierať spovedou. Pozor na normostrany. Potom sa len koncentračne upriamiť na ten všedný zavrtávajúci život s neúplnou diagnózou konečnosti: kde napokon aj ránplodiči posledným výdychom konvertujú v snahomilných ránehojčov, kde nemať hlavu ani päť, chodiť si po špičkách, baletnými hopsakrokmi, je remeselnosťou nesená tej absurdnej existencie. Byť majstrami a písať elektrickou skúšačkou pod vysokým napätím prúdu vedomia. Nespí. Prebral sa. Človeka nesúce myšlienky prestali unášať, rozumej: nie súce. Aj ranné povznášanie končí spláchnutím záchoda, pred, alebo raňajkami, alebo ani nezačína. Teda skončil som, otče, podaj mi... Kameň.“ V exotickej nenáľade mizantropa vystrčil kurie oká z postele a pristúpil ich. Od pelasti povsta -LL na chudorľavých nohách. Kolieska v nástenných hodinách bezúprosne rozkopli naťahujúce ručičky signalizátora. Ešte to stíha. Vraví si: literárna darmošľapka. Oni už určite z rána chodia s krasomašľou dookola, sami sebou priviazaní o kolík a spásajú suchom spasenú lúku. A čo robil on, čo on robil celý ten nečas? Vari sa tiež nepriviazal? Nevblúznil sa do medziakceptovateľného? Zoral, nezasial, zadupal, zoral, nezasial, zadupal, odriekajme: zoral, nezasial...nezasial. Ako aj včera: Plúca sa nedočkali prislúbeného nádychu, zvrátená zem sa celou svojou váhou o neho oprela, zlomocne ho pritlačila o vybielenú škrupinu oblohy vajca, napnutým telom mu reakčne prebehla rezonančná vlna praskajúcich stavcov. Rozgniavený sa nemohúcne zosunul na vydrbaný poludník pri ceste. Napokon opýtal sa raz Camusa ako vyriešiť zatiaľ jediný filozofický problém Alberta, aj vďaka dobrej rade a primyslenej odpovede napísal jeden skvelú voluntaristickú poviedku, za ktorú získal nejedno ocenenie:

Denník samovraha

Vlak prešiel.

Deň poludnie. 17:00

Konštelácia: nO (.) On

.

„Začnem bodkou,“ povedala (). Prevzala iniciatívu.

Zurvalec sa pritiahol k pohostinnému stolíku a nabral si za hrsť tyčiniek. Nádejný minister kultúry Ómfalos si čosi zaznačil do poznámok.

Pokračovala pred projekčnou zástenou: „Dovoľte, aby som vám pripomenula aj hermeneutickú úlohu interpreta. Aj zvestovať treba vedieť. V dvadsiatom prvom storočí si jednoducho umelec nemôže dovoliť plytvať časom percipienta, ani prvoplánovou bezobsažnosťou pofidérneho textu, bez toho, že by neodohral

aspoň prvotriednu absurdnú drámu. Ale tie beztak už nie sú IN. Percipient jednoducho už nemá čas, a keď ho aj má, chce, aby za niečo stál. Poprosím, berte ohľad na uponáhľaný čas čitateľa. Čitateľ meria. Nahý text, keď už nič, pýta si aspoň údernosť, inak len odznie do rozpačitého ticha. Poprosím, ďalší.“

Ómfalos sa spokojne posadil do stranického kresla a čosi arci dôležité si poznačil do zápisníka. Spoza chrbta, z nadstranického postoja historičke nemohlo neujstáť ako si tam zapísal: údernosť, triedna dráma. Pod slovami roztraseným perom dokreslil pás malému tanku. Tank sa pohol.

Postavil sa ďalší.

Tibo Karička sa zniesol na javisko. Obozretným šuchtavým krokom sa vzpriamene, hrdo prisúval k okraju prerovy, medzi ním a obecenstvom. Z celej hĺbky sa poklonil. Ešte raz. Ešte raz. Ešte raz. Ešte by sa nebol prestal ukláňať, kým by ho našepkávajúca () neprerušila z prvej rady: „Pšt, maestro. Len smelo. Už môžete...“ Stopornel, vypál hruď a hrdelným hlasom veršotepca počal čítať: „Chua hryzuch chrochT moloch lo chrochT moloch lo hryz miser trás, moloch ko lua, ach lo trás ko lua, Frá-GRS! A Frá-GRS!“ Zavládlo jaskynné ticho. Karička sa nenútené uklonil. Na viac sa nezmohol. Z rozpakov mĺkveho hľadiska sa sprítomnila () a prehovorila: „No, ako vám to..., viete, chcelo by to len trošičku viac pridať. Počúvajte: Frá-GRZ! A Frá-GRZ! Cítite ten rozdiel narážajúceho príboja vďaka tej malej nuanse vážení? Len smelo, opravte si to, a bude to, hovorím vám, bude to,“ cmukla, „skve-lé.“ Hrdý Karička obišiel nádejného ministra kultúry a posadil sa. Pozorný Ómfalos si však poznačil tesne pred tankovým pásom: jednohlasne schválené, LvK: pozitívna, údernosť: 9, hlas obecenstva:[x], pre slogany: použiteľný, B.Lumpášova stupnica: 5, strana: schvaľuje, grant: udeliť. „Ďalší prosím.“

Deň. Včasráno.

Vlak prešiel - zopakoval si ešte raz. Denník... Čo by mu asi tak povedala v poslednom lôžkovom vozni rozbásnená dušliečiteľka? Dajte si Neurol, len smelo, upokojí vás. Nie, nie, smiete miešať s alkoholom. Rohypnol? Tramal? To ja neviem. Fantazmagórie a samé simulacrum. Nechceli by ste si som mnou neviazane zaveršovať až zatiahnem záclonky? Viete, niekedy v tône mávam takú príjemne poetickú... Ste frustró...? Syna? Ste ženatý? To je dob... mať deti, myslím. Zadaná? Nie. Som... Že ste mu napísali príbeh? Vy...? To je dobré. Uľaví sa človeku. Ste gra...? Hádam to nie je až také... O čom bol...? No..., ten príbeh, čo ste vraveli, že syn musel vziať do školy. Aha. Chápem. Zhrňme si to teda: takže ste v príbehu poslali syna do školy s obálkou, tú podá učiteľke, ona z nej vyberie surovo vytrhnutú stránku z učebnice literatúry, kde sa mali učiť o slovenskom spisovateľovi Husterovi, potom vytiahne papier s príbehom, v ktorom posielate

syna s tou obálkou do školy a tam je od vás, ako otca a zákonného zástupcu veľkým tlačným len toľko, že: JA SI NEŽELÁM! Dobré..., myslím. Ale nejde o mňa. Čo si o tom myslíte vy – na tom záleží. To ste naozaj vytrhli stranu z učebnice? Nie, ja len zahraničnú. Ozaj nezatahneme predsa len tie..., čo poviete? Viete, ste mi celkom symp... Nie, podľa mňa vôbec... Veď uznajte, máme ešte hodinu cesty a mohli by sme si celkom príjemne zaveršovať, aspoň trochu zosstriť tento tupý život - nemyslíte? Ja mám rada obkročný so striedavým. Tak ako, zatahneme ich?

Vlak prešiel - zopakoval si ešte raz. Pozrel na hodinky. Je najvyšší čas čosi spraviť. Myšlienkami nazrel za roh tradična. Vyrútil sa bosonožec a náhlivo vbehol do kutice. Chvíľu sa prehrabával v papierovej chamradi pokým nenašiel správny kus škatule. Strhol z nej lepiacu pásku s farebným reklamným logom Martinusu, odlepil faktúru, letmo prečítal: Hľadanie strateného času, jeden kus, osemdesiatšedem eur, osobný odber, dátum, pečiatka. Na stole v kuchyni si rozložil akrylové farby, nožnice, kľbko motúza. Ceruzou pomocou pravítka vyznačil na rozobratej krabici obrysy a správny rozmer. S mierne vyplazeným jazykom, sledujúc tenkú čiaru obdĺžnika vystrihol kváder, ešte raz premeral jeho najdlhšiu stranu, tú vydělil dvoma, čím určil stred. Stredom potom nakreslil zvislú čiaru. Od nej na obe strany ešte pripočítal po jednom centimetri, čím osamelej stredovej čiare vzápätí pribudli dvaja rovnobežní. Vzal britvu a chirurgicky presne po nich prebehol. Potom v tých miestach ohol kartónový papier, čím získal požadované zalomenie. Na zbytok krabice vytlačil z tuby čiernu farbu, vyváľal v nej štetec a pustil sa do jedinej a zároveň finálnej dekoratívnej činnosti. Celú plochu premaľoval načierne. Veľkorysý proces schnutia mu vyčlenil dostatok času k tomu, aby sa stihol prezliecť z postelnej rovnošaty do vychádzkového oblečenia, uvariť si kávu, vyfajčiť dve cigarety a pokaziť si chuť zubnou pastou. Prstom skusmo prebehol po čiernej ploche. Suchá. Uchopil budúci obal a rozpohyboval jeho mľandravé krídla. Už len odstrihnúť správnu dĺžku z motúza a vlepíť ho tam. Veď predsa každá správna žena musí mať tiež spoľahlivú záložku.

Deň. Poludnie. 17:25

Konštelácia: nOnOQ(.)

Zurvalec si nezúčastnene hladkal bradu. Nádejný minister Ómfalos rozomielal zubnou náhradou tyčinky a dokreslil ďalší tank s päťcípou hviezdou. Vybielený Koryfej si hladkal bradu hedonistu. Tí čo bradu nemali sa aspoň tak tvárili. Obrazovkou osvetlená vrchhlava organizátorky literárneho zrazu rezignovane sedela povedľa projekčnej zásteny, zahalená chrptom nadrozmerného monitoru. Miestnosť povymetala akási všeobecná spokojnosť. Prišli ďalší diváci. Ďalší. A ďalší. Aj zdivení autori. Počet ľudí sa pomaly približoval k hraničným hodnotám únosnosti skromného podlažia schváleného božským statikom. Potom, ako odznel závažný historický text s dovetkom tvorkyne: „Prepáčte, ja knihy nečítam.“ Ómfalos sa vyhniedzil z kresla, razom zaznačil: navrhnuť na post najvyššieho

historika krajiny. Texty došli. Prestávka pätnásť minút. Ďalší bod programu: idiosynkrázia autorských pnutí v postmoderne. Ktosi nestihol zarecitovať: Kebys mala múza nôžky, kam bys oprel parôžky, vajatalo by nám lono, porodilo...

V prestávke, ktorá skončila načas, projektor z akýchsi nepochopiteľných príčin zobrazil nasledovný text :

Slovesná kulturistika

Pamäť mi neslúži – slúži inému. Žiaľ, nemôžeš vyvrátiť, ani potvrdiť dané konštatovanie. Kopytá. Kopytá? Nevydoluješ odkiaľ sa vysralo dané slovo do prvého podobnenstva. Tak načúvajme vyprázdneným pohárom ucha skrze stenu: čo počujeme? bezdôvodná porota príkladne prežíva ce - reálie našských bylinožravcov, vyholení súťažiaci, strhávajú, až... až po hemoroidné podvozky, čo asi, v šatniach kultúrneho domu upotenej obce, krmni darcovia chleba bez krvi, bledí v tvárach, tvrdí dole, egocentricky uvelebení, vypáskované sektory toporného hladiska, freneticky si tleskajú sponzorskými podkovami, chytajte sa poriska. Ech, to bola veta! Kopytá prišli prv, ona potom. Žiaľ opäť nemôžeš nič potvrdiť, ani vyvrátiť. A zábava sa napokon môže, ale tak isto aj dojebať, z vulgárnel ti ktosi odvedľa. Spoznáš sa scestne. Vyvolávaš mu ducha do podkrovia, zakaždým by ti bol odvrkol, rúcam kocky, za päť dvanásť, človeče, tuším, že už neprídeš. Konečne. V obrastenom pódiu obžije úzus rozťahom rite dvoch polovic plenty. Usmievajúc, trochejsky vpochodujú do krížovej paľby reflektorov. Osvetľovač bol len jeden, a slnko mu nepomohlo, syna si ukrižoval, je tam dole, plavky mu zakrývajú sťahovavého vtáka, čo raz prisadol vajcia v cudzom hniezde. Kuku-kukuk... Kurva. Znovu odvedľa. Olivový, nie margarín, prineste olej, nie maslo, hlavu, aj tam dole, aj nekryštalická láska onen chloridsodný pod pazuchou najviac mľaská, namažte ho, syntax tricepsu, biceps..., žiada si urýmovať na – sepsu, no nič, tak len biceps, a formálne brušné kapitoly, len smelo, poriadne, nech im vidieť... inojazyčne, a môžeš ísť. Prvá súťažiacia sa preloží z úzko do širokorozchodnej chôdze, vprostred ryžoviska vypne napájadlá, napne ju tréma, záhrenie, telo, to telo, vážení, na zahriatie chladnokrvná porota udelila takmer celý rozpočet, mier s tebou a pokoj v gatiach, synu, tak veru, nič rozumnejšie neschádza na um, v grandióznosti tejto chvíle, ďalší, prichádza, nadupaný poet stereoidmi metafor, čistý ako vakát, v tmavej komore zaraz sa prizve okultné vyvolávanie múzickej sodomy a asonančnej lopoty, zremeselnela nám kopulácia, v publiku fibrilujú chlopne, aorta textu úspešne prešla redaktorským by-pasom v jednotke intenzívnej starostlivosti. A potom ten nadupaný, s trendovými plavkami, spoľahlivým zvieráčom sebareflexie skríkne v krči napnutých svalov, obecenstvo jasá, drahá Apnoe, mexická tsunami stroskotala v atlantiku poroty, čaká sa vážení, koľko že to bude zhlobených bodov, koľko, toto je milí moji, tá slovesná kulturistická scéna súčasných krasopiscov, žirne je našsko, svaly vo forme, sťahujte štylistické gate, nastavte ústa, dostanete... tak veľa priestoru ako jedna tabletká, nechcete vedieť,

čo si len počnete, než k vám príde vydavateľský inseminátor. Kopytá. Znovu. Prečo ten cval? Kláti ma myseľ za stenou, s uchom na perách ulice, vyhladla stena, vietor požral oblaky, dážď vyslopil zem a cverna sa pripára, vtedy, keď skôrnatie cieva, stávaš sa ľudským trombusom, konečne zmysluplný, komusi nechtiac privodíš mŕtvicu, šľak aby to trafil, snáď sa už blížim... O apóriu menej

„Až budete toho schopný, mohli by ste nám tu prítomným, prosím vás pekne,“ zaúpela () „vysvetliť jednou vetou, čo ste týmto vlastne chceli povedať?“

17:40

„No, to bude asi problém. Hádám, len tá prvá veta...“

Deň. Všasráno.

Cestou do centra mesta sa stavil u trafikantky, ale nešlo mu o ňu. Prezrel si ponuku literárnych periodík. Dve. Nestáli ani za, napokon kúpil krabičku cigariet. Jeho priateľ K. raz napísal: „Cenzúra je ako sito na hajzli. Prejdú ním len sračky.“ Keď od nej odišiel, rozsieval za sebou efemérne pachové stopy tabakového dymu. Do práce sa mu šlo ťažko. Jediné čo v ňom rozdúchavalo akú takú potechu bol fakt, že už nemusí nikdy nič písať. Konečne. Odhodil posledný šľuk cigarety. Podskočil, napravil si ramienka prítáže a vykročil z preplneného chodníka na cestu.

Deň. Poludnie. 18:00

Konštelácia: ((((((.))))))

Rozovrenými dverami vošiel dnu. Boli tam všetci a ešte čosi navyše. Organizátorka sa zvrtila v otočnej stoličke, razom sa všetkým sprítomil jej nezúčastnený výraz v tvári, ktorý vo svetle obrazovky počínal plynule sliepňať, kráčala. Zvíkali sa. Spojili spotené čiary života na dlaniach, potom sa pobožkali na meravé líca. Možno by sa aj inak. Strohý spyt: „Ako sa máš?“ nasledovala úspornosť v odpovedi: „Idem z práce.“ Zhodil batoh, sadol si na jediné voľné miesto v druhom rade. Prdol potichu. Ospravedlnil sa za telom spôsobený zvuk s vedomým, že správa sa už dozaista šíri. Miestnosť rozvibrovaná veľhlasom (((())) sa pomaly spamätávala (((())) postupným prechodom (()) k odmlke (). Premerala si prišelca. „Dobrý deň,“ zdvorilo sa pripomenula. „Keď vravíte, asi to tak bude,“ monotónnym hlasom potvrdil jej predpoklady. „Prečítate nám niečo? Alebo ste sa prišli len pozrieť?“ „Viac menej, to prvé.“ „Tak, nech sa páči.“ Vrazil ruku do pootvorenej papule batoha, odsunul jazyk, zanedlho z nej vytiahol - seba. Predral sa prvým radom. Nechtiac drgol do Ómfalosovej ruky, čím spôsobil pretrhnutie pásu na treťom tanku. Pomalými krokmi vyšiel na javisko. Na bielej vysvietenej zástene ustrnul tieň. Tieň sa posadil. Preložil si nohy. Kutravým zrakom si premeral hľadisko, vyzeralo to, akoby hľadal božskú časticu. Nič nenašiel. Odkášľanie pretavil do uvádzacej vety: „Dnes som neposlal žiadny text.“

Ako vidíte nasvietené plátno je meravé, prázdne. Dovolím si vám však čosi prečítať z mojej jedinej a tuším najzásadnejšej knihy. Myslím, že vyšla.“

Ponad horný okraj im otrčil odvisnutú záložku. Pohojdávala sa. Zrakom sa oprel o prvý riadok v čiernopustom obale, nadýchol sa a začal čítať:

Šesť večerov (a Deň)